Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 109 677 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger geboren in Ahwaz, maar woonachtig in Isfahan. In 1362 (Perzische kalender, stemt overeen met 1983-1984 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw vader, die een communist was, in Khuzestan geëxecuteerd op beschuldiging van het voeren van een gewapende opstand tegen de autoriteiten. Sinds 1378 (1999-2000) werkte u als bediende aan de University of Medical Sciences van Isfahan (Daneshgah-e-olum-pezeshki-ye-esfahan). In 1384 (2005-2006) huwde u met E. Z. K. (…). Hij was een conservatieve man die u in uw vrijheid beknotte. In de zomer van 1385 (zomer 2006) werd u door uw vriendin M. B. (…) (alias P. A. (…)) uitgenodigd bij haar thuis in Teheran op een bijeenkomst van allemaal vrouwen waarop ook mevrouw Nasrin Sotoudeh, een vooraanstaand mensenrechtenactiviste, aanwezig was. Er werd hier gesproken over diverse onderwerpen, waaronder over de organisatie van de Eén Miljoen Handtekeningen

Campagne. Geïnspireerd door uw ontmoeting met Nasrin Sotoudeh organiseerde u in 1385 (2006-2007) in een naaiatelier in Isfahan twee bijeenkomsten over geweld tegen vrouwen. Op deze manier wilde u vrouwen informeren over hun rechten. U nodigde dokter S. S. (…), een collega van u die sociale geneeskunde had gestudeerd, uit als spreker. Omdat u veel problemen had met uw echtgenoot, die u verbood nog verder dergelijke activiteiten te ontplooien, zag u zich al snel genoodzaakt hiermee te stoppen. Nog in 1385 (2006-2007) begon men op uw werk het personeel uitgebreid te screenen. U moest vingerafdrukken laten nemen en men vroeg het dossier van uw vader op. Hierna werd u opgeroepen door de personeelsdienst. U werd ervan beschuldigd politiek actief te zijn. Er werd hierbij verwezen naar uw vader. U ontkende iets af te weten van uw vaders activiteiten en zelf politiek actief te zijn. U werd vanaf dan meer en meer in de gaten gehouden door de personeelsdienst en werd regelmatig opgeroepen voor mondelinge waarschuwingen, zo ook bijvoorbeeld omdat u in 1387-1388 (2008-2009) in de aanloop naar de presidentsverkiezingen samen met een collega campagne voerde voor presidentskandidaat Moussavi. U werd hierom ook overgeplaatst naar een andere dienst. Intussen hield u zich thuis stiekem bezig met het verzamelen van informatie over politieke gevangenen, geëxecuteerden, Arabieren e.d.m. en hield u een dagboek bij waarin u uw doelstellingen neerschreef, nl. het aankaarten van de ongelijkheid en de terechtstellingen in Iran. Op 03/12/1388 (22/02/2010) scheidde u van E. (…). U ging hierop met uw moeder samenwonen in een appartement in Isfahan. Alle problemen waarmee u als vrouw in Iran werd geconfronteerd zorgden ervoor dat u anderen wilde aanzetten om in opstand te komen tegen de Islamitische Republiek. Door uw negatieve ervaringen als vrouw in Iran besloot u zich na uw echtscheiding meer te gaan engageren voor de verdediging van vrouwenrechten. Zo sprak u bijvoorbeeld in de taxi of op gebedsbijeenkomsten aan de heilige plaats over vrouwenrechten en nam u deel aan gebedsbijeenkomsten georganiseerd door diverse vriendinnen van u waarna er gesproken werd over vrouwenrechten en over de arrestatie van Nasrin Sotoudeh. In 1390 (2011-2012) vatte u de studies psychologie aan de Payame Noor Universiteit van Isfahan aan. Het was uw bedoeling om tussen de studenten te kunnen gaan spreken en hen in opstand te brengen tegen de Islamitische Republiek. Hiertoe sprak u met andere studenten over vrouwenrechten en de koran. Aan het einde van de elfde maand van 1390 (februari 2012) werd u door de heer Sh. (…), die voor Herasat (inlichtingendienst) van de universiteit werkte, opgeroepen en mondeling gewaarschuwd dat u, indien u nog voort zou praten over de discriminatie van vrouwen in de koran, naar Ettelaat (Ministerie van Informatie) gestuurd zou worden. Hierna voelde u dat het te gevaarlijk werd en zette u uw studies vanaf 01/1391 (maart-april 2012) stop. Vanaf 1391 (2012) liet u voornoemde gebedsbijeenkomsten, waarop soms tot 30 vrouwen aanwezig waren, waaronder ook soms u onbekende vrouwen, ook een aantal keer bij u thuis doorgaan. Na het gebed zorgde u er dan telkens voor dat het gesprek op het thema 'vrouwenrechten' overschakelde en dat u kon spreken over Nasrin Sotoudeh. Op donderdag 25/08/1391 (15/11/2012) vond er opnieuw een gebedsbijeenkomst bij u thuis plaats. Bij de discussie achteraf werd er gesproken over de verandering van de wetten in het voordeel van vrouwen en had u het over de diverse interpretaties van de heerschappij van de hoogste Geestelijke Leider (Velayate Faghih), over de visies van (religieuze) andersdenkenden en over de hongerstaking van Nasrin Sotoudeh. De discussie raakte steeds meer verhit en een u onbekende vrouw begon u te verwijten dat u de anderen aan het opzetten was tegen de Islamitische Republiek. U beëindigde de bijeenkomst vervroegd. De volgende dag, op vrijdag, was u 's morgens gaan wandelen toen uw buurvrouw L. (…) u opbelde met het nieuws dat agenten in burger van Ettelaat bij u thuis een huiszoeking hadden uitgevoerd en naar u hadden gevraagd. U vermoedt dat u verklikt werd bij de autoriteiten, die u hierop wilden meenemen voor ondervraging over wat u daags voordien allemaal had gezegd. Bij de huiszoeking werden een aantal van uw spullen, waaronder een doos met gerief van uw vader dat te maken had met zijn politieke activiteiten, een paar vertrouwelijke documenten van het bureau waar u werkte die handelden over politieke gevangenen en die u had gekopieerd met de bedoeling ze door te spelen aan Nasrin Sotoudeh, en uw computer, waarop u o.a. informatie over Nasrin Sotoudeh, over religieuze andersdenkenden, over de gebeurtenissen n.a.v. de presidentsverkiezingen van 2009, over uw gesprekken met de families van geëxecuteerden e.d.m. bewaarde, in beslag genomen. Tevens werd uw zus, van wie de agenten dachten dat u het was, voor ondervraging meegenomen. Zij werd nog dezelfde dag weer vrijgelaten. Meteen hierop nam u een taxi naar uw vriendin P. B. (…) in Fooladshahr (provincie Isfahan), bij wie u tot zondag 28/08/1391 (18/11/2012) verbleef. U verzocht haar uw oom F. G. (…) te bellen. Hij adviseerde u om een nieuwe shenasnameh (geboorteboekje) op een valse identiteit aan te laten maken. Omdat u gevaar voelde en uw oom de mening was toegedaan dat u anderen ook in gevaar kon brengen, besloten jullie dat het beter was voor u om Iran te verlaten. Op zondag 28/08/1391 (18/11/2012) reisde u samen met uw oom per trein naar Teheran. U ontmoette er een persoon met wie uw oom afgesproken had. Nog dezelfde dag stuurde deze persoon u met een wagen naar Urumieh. Na drie dagen reisde u op illegale wijze door naar Turkije. U bracht ongeveer 26 dagen door in de omgeving van Istanbul. Op 30/09/1391 (20/12/2012) reisde u per vliegtuig en in het bezit van een (ver)vals(t) Turks paspoort naar Brussel. Op

01/10/1391 (21/12/2012) vroeg u hier asiel aan. In België vernam u van uw moeder dat Ettelaat één keer bij uw broer R. (…) thuis (in Ahwaz) naar u was komen vragen. Ook vernam u van uw zus – die het nieuws op haar beurt van uw vriendin op het werk, P. M. (…), had gehoord - dat agenten van Ettelaat op uw werk waren langsgekomen en dat de administratieve procedure voor uw ontslag bezig was. Voorts kreeg u nog te horen dat uw moeder via de echtgenote van een verre kennis die vroeger nog bij Ettelaat had gewerkt, M. R. N. (…), erachter gekomen was dat er een dossier tegen u is opgesteld. U veronderstelt dat u beschuldigd wordt van 'opstand tegen de Velayate Faghih, opstand tegen de regering, lidmaatschap van een groepering gericht tegen de overheid'. Later sprak uw moeder deze vrouw nogmaals en vernam ze dat u wegens het politiek verleden van uw vader onder toezicht stond en dat u gevaar zou lopen indien u zou terugkeren wegens de steun die u aan Nasrin Sotoudeh had geboden en wegens de spullen / informatie die bij u thuis in beslag genomen waren. Bij een terugkeer naar Iran vreest u opgesloten of geëxecuteerd te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw studentenkaart; uw werkbadge van de University of Medical Sciences; een attest d.d. 13/03/1363 (03/06/1984) i.v.m. het overlijden van uw vader; een door u zelf geschreven brief waarin u een lijst opsomt van materiaal dat door de Iraanse autoriteiten bij u thuis in beslag genomen werd; en een fax van een attest d.d. 11/04/1391 (01/07/2012) waarin uw werk voor de University of Medical Sciences bevestigd wordt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen en van de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingestatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gewezen worden op een aantal ongerijmdheden en merkwaardigheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas, en in het bijzonder van uw inzet voor de vrouwenrechten/mensenrechten in Iran, ernstig op de helling zetten.

Zo is het merkwaardig te noemen dat u, ofschoon u in de Iraanse context uw leven in gevaar gebracht door op te komen voor vrouwenrechten, in de zomer van 1385 (zomer 2006) aanwezig was op een bijeenkomst in Teheran waar o.a. Nasrin Sotoudeh en andere gekende vrouwen/mensenrechtenactivistes en journalistes als Shahla Sherkat en Roya Sherkat spraken over het organiseren van een dergelijke campagne, en u zelf ook op de twee bijeenkomsten die u later organiseerde om vrouwen te informeren over hun rechten het formulier meegaf in verband met de Campagne, niet op de hoogte bent van wat er gebeurd is met de Eén Miljoen Handtekeningen Campagne na de arrestatie van Nasrin Sotoudeh in 06/1389 (09/2010), dit terwijl het hier gaat om een in Iran alom bekende actie in het kader van de strijd voor meer vrouwenrechten (CGVS II p. 16-17). Voorts legde u uit dat u de studie psychologie aan de Payame Noor Universiteit aanvatte met de bijzondere bedoeling onder de studenten te kunnen spreken over de discriminatie van vrouwen in de koran en de studenten in opstand te brengen tegen de Islamitische Republiek. U stelde expliciet dat het niet echt uw bedoeling was om uw studies af te maken. Het is dan ook bevreemdend dat u reeds na één mondelinge waarschuwing van Herasat besluit de brui te geven aan uw studies omdat u 'het gevaar voelde' (CGVS I p. 7, 9-10; CGVS III p. 8-9). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 1385 (2006-2007) continu in het vizier werd gehouden wegens het politieke verleden van uw vader. Tevens maakte u duidelijk dat u, van zodra u ergens iets van gevaar voelde, uw activiteiten meteen stopte. In het licht van deze bewering is het opmerkelijk te noemen dat u toch allerlei gevoelige informatie, zoals over Nasrin Sotoudeh, over politieke gevangenen en geëxecuteerde personen, over gearresteerde en veroordeelde Arabische activisten, over religieuze andersdenkenden e.d.m., alsook vertrouwelijke documenten van op uw werk, verzamelde en bijhield (zie o.a. opsomming in handgeschreven brief in administratief dossier; CGVS I p. 37; CGVS II p. 11; CGSV III p. 9). Tevens is het gezien uw angst voor ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten – u wees erop dat ze voor het minste mensen vermoorden, net zoals ze met uw vader hebben gedaan (CGVS I p. 25) –, waardoor u zelfs al na één mondelinge waarschuwing op de universiteit waar u studeerde uw studies stopzette (CGVS I p. 10), geenszins overtuigend dat u ging meespreken over een gevoelig thema als vrouwenrechten op openbare plaatsen zoals op de bus tussen uw werk en huis, in de taxi of op gebedsbijeenkomsten aan de heilige plaats (CGVS II p. 18). Bovendien is het evenmin geloofwaardig dat u, als voortdurend geviseerd persoon en in de Iraanse context waarin het spreken over vrouwenrechten en religie bijzonder gevoelige onderwerpen zijn, op de gebedsbijeenkomsten bij u thuis, waarop ook vrouwen aanwezig zouden zijn geweest die u geheel onbekend waren, het gewaagd zou hebben het gezag van de hoogste Geestelijke Leider van Iran (Velayate Faghih) in twijfel te trekken door het te hebben over diverse interpretaties ervan en de visies van andersdenkenden, temeer algemeen geweten is dat dit in Iran een misdrijf betreft dat heel zwaar bestraft kan worden (CGVS I p.

19; CGVS II p. 22-24; CGVS III p. 15-17). Dat het ging om 'vriendinnen of familie van vriendinnen' is, gelet op het door u genomen risico en uw bewering dat u uw activiteiten steeds zeer voorzichtig uitvoerde, een uitleg die niet overtuigend te noemen is (CGVS II p. 22; CGVS III p. 9, 14). Bovendien stelde u dat de u onbekende vrouw die u op 25/08/1391 (15/11/2012) was beginnen te verwijten tegen de Velayate Faghih te spreken zelfs helemaal niet had opgemerkt toen ze bij u binnenkwam. U weet niet hoe ze bij u thuis terecht was gekomen (CGVS II p. 24; CGVS III p. 15, 17), wat uw uitleg dat het allemaal vriendinnen of familie van vriendinnen waren onderuithaalt.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u er doorheen uw opeenvolgende verklaringen niet in geslaagd bent de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten – waarvan u overigens niet het minste begin van bewijs kan aanbrengen – aannemelijk te maken.

Er kan in dit verband eerst gewezen worden op een inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de inval van de autoriteiten op 26/08/1391 (16/11/2012). Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u te denken dat de onbekende vrouw die daags voordien met u in discussie was getreden u verraden heeft. U baseerde dit vermoeden op het feit dat uw zus bij haar aanhouding die vrouw gezien had en dat deze vrouw gezegd had dat uw zus niet de persoon was over wie zij het had (CGVS II p. 26). Bij uw derde gehoor gaf u andermaal aan te denken dat u verklikt werd, maar ditmaal antwoordde u op de vraag wie u daarvan dan wel verdacht dit niet te weten en somde u meerdere mogelijkheden op (CGVS III p. 15).

Tevens blijven uw verklaringen over wat er allemaal is gebeurd nadat u door uw buurvrouw L. (…) werd opgebeld zeer vaag, dit ofschoon u contact onderhoudt met uw familie, in casu uw moeder en uw zus. Zo kan u maar weinig concreets vertellen over de inval van Ettelaat bij u thuis in de ochtend van vrijdag 26/08/1391 (16/11/2012) terwijl u gaan wandelen was. Zo weet u bijvoorbeeld niet wat de agenten zeiden of vroegen. U stelde dit nooit gevraagd te hebben en nooit de kans te hebben gehad om deze inval in detail met uw moeder te bespreken (CGVS II p. 25; CGVS III p. 17). Aangaande de ondervraging van uw zus door Ettelaat wist u niet naar waar zij precies werd meegenomen, noch hoelang ze werd vastgehouden, noch wat haar over u werd gevraagd zodra duidelijk was voor de agenten dat het uw zus en niet u betrof, noch of zij een beloftebrief heeft moeten ondertekenen alvorens vrijgelaten te worden (CGVS I p. 18, 36; CGVS II p. 27, 28; CGVS III p. 19). U vroeg uw zus bij uw contacten met haar hier ook niet naar aangezien u het met haar meer had over uw werk, waardoor u afgeleid was (CGVS II p. 27). U wees er bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op dat u, indien dat gewenst was, dergelijke vragen aan uw zus zou stellen (CGVS II p. 28). Ermee geconfronteerd dat u hierover reeds vragen werden gesteld bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal en dat u uw zus hierover dus reeds eerder had kunnen aanspreken, repliceerde u dat u de vragen die u bij het eerste gehoor gesteld werden alweer vergeten was (CGVS II p. 28). Deze uitleg is niet afdoende ter rechtvaardiging van uw gebrekkige kennis aangaande de aanhouding van uw zus. Immers, er kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Bij uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal wees u erop dat u recent opnieuw contact had gehad met uw zus, maar dat u met haar een 'gewoon' gesprek had. Andermaal blijkt dat u dergelijke vragen niet heeft gesteld (CGVS II p. 3, 17). Ook wees u erop dat de administratieve procedure voor uw ontslag bij de University of Medical Sciences bezig was. U vernam dit nieuws in België via uw zus, die het op haar beurt had gehoord van uw vriendin-collega P. M. (…) (CGVS I p. 15; CGVS III p. 10). Uw zus hoorde van P. M. (…) ook dat agenten van Ettelaat op uw werk waren langsgekomen op zoek naar u (CGVS I p. 15; CGVS II p. 5). Hierover had u evenwel geen enkele verdere informatie. Zo kon u niet uitleggen wanneer en waarom Ettelaat precies naar uw werkplek was gegaan (CGVS I p. 15; CGVS II p. 5). Ofschoon u de contactgegevens heeft van P. M. (…) (CGVS I p. 17; CGVS II p. 5) liet u na haar eens rechtstreeks te contacteren. U deed dit niet omdat u het risico niet wil nemen (CGVS I p. 17). U heeft immers schrik dat de telefoons gecontroleerd worden en dat u haar iets zou zeggen waardoor ze later onder druk iets zou kunnen zeggen dat in haar nadeel is (CGVS II p. 5). Uw uitleg dat uw zus niet duidelijk kan praten aan de telefoon omdat de telefoonlijn waarschijnlijk gecontroleerd wordt door de autoriteiten (CGVS I p. 15) en dat u P. M. (…) niet rechtstreeks kan contacteren om dezelfde reden (CGVS II p. 5) volstaat niet als rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis. U moest immers beamen dat het in Iran toch mogelijk is om elkaar te contacteren zonder dat dit getraceerd wordt (CGSV I p. 15-16). Verder stelde u nog dat uw moeder naar een plaats zou gaan waar meerdere telefoons staan waarmee men naar het buitenland kan bellen en dat ze u dan alles uitgebreid zou vertellen. Bij deze vorm van contact kunnen de autoriteiten de persoon die belt niet identificeren (CGVS I p. 16). Aangaande uw ontslag legde u tot op heden overigens geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans gaf u bij uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat er een brief werd afgeleverd, vermoedelijk aan uw zus, waarmee u zich moest melden bij Herasat van uw werk (CGVS II p. 9; CGVS III p. 10, 19). U kreeg vijf werkdagen de tijd om deze brief neer te leggen. U heeft dit evenwel niet gedaan, ofschoon de u toegekende termijn reeds ruimschoots is overschreden. Wel

maakte u aan het Commissariaat-generaal per fax een attest over dat louter uw tewerkstelling aan de University of Medical Sciences bevestigt, maar niets meer.
Tot slot is het opmerkelijk dat u al evenmin enige concrete informatie kan meedelen aangaande het 'dossier' dat tegen u zou zijn opgesteld (CGVS I p. 34-35; CGVS II p. 28; CGVS III p. 3). U verklaarde aanvankelijk bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet te weten of het gaat om een dossier bij de rechtbank. U kon slechts veronderstellen dat het niet gaat om een dossier bij de rechtbank (CGVS II p. 7). Bovendien kon u slechts veronderstellen dat u beschuldigd wordt van 'opstand tegen de Velayate Faghih, opstand tegen de regering, lidmaatschap van een groepering tegen de overheid' (CGVS II p. 28; CGVS III p. 19). Bij uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat het zeker geen dossier bij de rechtbank is en dat er eigenlijk geen 'fysiek' dossier bestaat tegen u (CGVS III p. 4). Hoe dan ook, noch u, noch uw familie heeft (ooit) een advocaat ingeschakeld om in dit verband meer inlichtingen te gaan inwinnen of uit te zoeken wat er aan de hand is (CGVS I p. 35; CGVS III p. 4). U stelde bij uw eerste gehoor niet van plan te zijn een advocaat in te schakelen omdat u van mening bent dat de situatie dan nog zal verslechteren en omdat zoiets volgens u toch niet gaat bij politieke dossiers (CGVS I p. 36). Toen u er uiteindelijk op gewezen werd dat een advocaat toch kan proberen na te gaan welke beschuldiging er tegen u bestaat, verklaarde u dan plots dat u aan uw moeder zou vragen om zoiets te doen (CGVS I p. 36). Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u uw moeder gevraagd heeft om zich te gaan informeren over uw problemen en een advocaat te nemen, maar dat zij u gezegd heeft niet te weten hoe hieraan te beginnen en dat dit niet mogelijk is voor haar. Uw moeder heeft immers schrik en er zijn ook geen advocaten die zo een risico willen nemen (CGVS II p. 3, 6). Uw moeder heeft u duidelijk gemaakt hierover niet meer te beginnen te praten (CGVS II p. 7, 29). Bij uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal voegde u toe dat uw moeder nogmaals de echtgenote van de heer N. (…) had gesproken maar dat deze vrouw niet veel nieuws kon meedelen daar haar echtgenoot niet veel uitleg had gegeven. U weet evenwel niet wat uw moeder precies allemaal gevraagd heeft (CGVS III p. 3). Andermaal dient vastgesteld te worden dat uw moeder – of iemand anders van de familie - nog steeds geen advocaat had geraadpleegd (CGVS III p. 4). Wederom stelde u dat een advocaat, indien die de zaak zelf zou gaan uitpluizen, zelf ook in de problemen zou komen (CGVS III p. 4), wat een bewering is die u voor uw persoonlijk geval niet stoelt op concrete elementen. Voorts repliceerde u op de vraag of u dan niet met zekerheid wil weten of er al dan niet een gerechtelijk dossier tegen u bestaat, dat u persoonlijk uw zaak ook niet meer wil volgen en herinnerd worden aan alles wat er is gebeurd (CGVS II p. 7). Dergelijke houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan hier andermaal op gewezen worden dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.
De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw shenasnameh, studentenkaart en werkbadge tonen uw identiteit, studies en professionele bezigheid aan, niets meer. Het attest d.d. 13/03/1363 (03/06/1984) staaft het overlijden van uw vader, wat niet wordt betwist, maar geeft geen uitsluitsel over zijn doodsoorzaak. Het attest d.d. 11/04/1391 (01/07/2012) bevestigt andermaal dat u voor de University of Medical Sciences werkte, maar staaft op geen enkele manier het door u beweerde ontslag ten gevolge van de door u aangebrachte problemen. De door u handgeschreven brief betreft geen objectief document en vermag dan ook niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat, hoewel zij wist dat door op te komen voor vrouwenrechten haar leven in de Iraanse context in gevaar zou zijn, zij toch aanwezig was op de bijeenkomst van onder andere Nasrin Sotoudeh en andere gekende mensenrechtenactivistes waar werd gesproken over campagnes voor vrouwenrechten. Uit haar relaas is het duidelijk dat zij continu vanuit haar persoonlijke positie en familiaal verleden een voorstander was van het verdedigen van de vrouwenrechten, hetgeen zij zowel bovengronds als ondergronds deed. Er is dus geen enkele reden waarom verzoekende partij, ondanks de Iraanse context en het gevaar dat zij liep, dit niet zou doen.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat deze bemerking resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt aan verzoekende partij geenszins verweten dat zij aanwezig was op de bewuste bijeenkomst terwijl zij wist dat door op te komen voor vrouwenrechten haar leven in de Iraanse context in gevaar zou zijn. Wel wordt verzoekende partij verweten dat zij, ondanks dat zij aanwezig was op deze bijeenkomst waarbij gesproken werd over het organiseren van de Eén miljoen Handtekeningen Campagne en zij zelf twee bijeenkomsten organiseerde om vrouwen te informeren over hun rechten waarbij zij het formulier meegaf in verband met de campagne, niet op de hoogte is van wat er gebeurd is met de Eén Miljoen Handtekeningen Campagne na de arrestatie van Nasrin Sotoudeh in september 2010, dit terwijl het een in Iran alom bekende actie betreft in het kader van de strijd voor meer vrouwenrechten. Gezien verzoekende partij in de Iraanse context zelfs haar leven in gevaar bracht door op te komen voor vrouwenrechten, is deze onwetendheid aangaande het verdere verloop van deze bekende actie in het kader van de strijd voor meer vrouwenrechten des te treffender.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat verzoekende partij, ondanks dat zij de studie psychologie aanvatte met de bijzondere bedoeling onder de studenten te kunnen spreken over de discriminatie van vrouwen in de koran en de studenten in opstand te brengen tegen de Islamitische Republiek, reeds na één mondelinge waarschuwing van Herasat besluit de brui te geven aan haar studies omdat zij 'het gevaar voelde', stelt verzoekende partij dat het beëindigen van haar studies eerder een symbolische daad was in de hoop dat zij opnieuw meer in de luwte kon komen maar intussen wel de contacten die zij had verzilverd kon voortzetten. Ze wou de schijn ophouden dat zij was gestopt met haar studies, en dus ook met het voeren van propaganda.

2.2.4.2. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij, die precies met de bedoeling om onder studenten te kunnen spreken over de discriminatie van vrouwen in de koran en om de studenten in opstand te brengen tegen de Islamitische Republiek de studies psychologie heeft aangevat, reeds na één mondelinge waarschuwing meent dat zij haar doel niet kan bereiken en haar studies stopzet ("*Mijn bedoeling was om tussen de studenten te kunnen gaan en studenten in opstand te brengen tegen de islamitische republiek, na de waarschuwing kon ik mijn doel niet bereiken."* (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2013, p. 10*).* De uitleg van verzoekende partij dat zij haar studies heeft stopgezet in de hoop dat zij opnieuw meer in de luwte kon komen maar intussen wel de contacten die zij had verzilverd kon voortzetten, kan de Raad niet overtuigen. Gezien verzoekende partij slechts één mondelinge waarschuwing heeft gekregen omtrent haar activiteiten op de universiteit, acht de Raad het – mede in acht genomen de door haar geëtaleerde gedrevenheid – ongeloofwaardig dat

verzoekende partij het noodzakelijk achtte haar studies onmiddellijk stop te zetten waarbij zij toegeeft in haar opzet te zijn mislukt (*"ik kon mijn doel niet bereiken"*).

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het gezien de angst van verzoekende partij voor ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten, waardoor zij zelfs al na één mondelinge waarschuwing op de universiteit waar zij studeerde haar studies stopzette, geenszins overtuigend is dat zij ging meespreken over een gevoelig thema als vrouwenrechten op openbare plaatsen zoals op de bus tussen haar werk en huis, in de taxi of op gebedsbijeenkomsten aan de heilige plaats, betoogt verzoekende partij dat indien de redenering gevolgd zou worden dat elkeen die angst zou hebben voor de activiteiten die hij pleegt om politieke redenen en deze activiteiten toch zou uitvoeren als ongeloofwaardig beschouwd moet worden, het begrip "politieke vluchteling" een loos begrip zou zijn aangezien niemand zijn angst zou overwinnen om de nodige acties tegen het regime te plannen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de motivering van verwerende partij dat het geenszins overtuigend is dat verzoekende partij ging meespreken over een gevoelig thema als vrouwenrechten op openbare plaatsen zoals op de bus tussen haar werk en huis, in de taxi of op gebedsbijeenkomsten gezien haar angst voor ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten dient samen gelezen te worden met de vaststelling dat verzoekende partij reeds na één mondelinge waarschuwing op de universiteit waar zij studeerde haar studies stopzette en vooral in het licht van haar verklaring dat zij haar activiteiten stopte van zodra zij iets van gevaar voelde ("*ik deed mijn activiteiten beetje bij beetje en voorzichtig, en als ik dan ergens iets van gevaar voelde, stopte ik er meteen mee…"* (administratief dossier, stuk 3C, gehoorverslag CGVS d.d. 16/04/2013, p. 9)). Derhalve blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat in haar geval haar angst voor ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten wel degelijk ertoe leidde dat zij, van zodra zij meende dat de situatie gevaarlijk werd, haar activiteiten stopzette. Dat verzoekende partij wel het risico zou nemen om op openbare plaatsen te gaan spreken over een gevoelig thema als vrouwenrechten is dan ook niet in lijn met deze verklaringen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij in haar bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij, als voortdurend geviseerd persoon en in de Iraanse context waarin het spreken over vrouwenrechten en religie bijzonder gevoelige onderwerpen zijn, op de gebedsbijeenkomsten bij haar thuis, waarop ook vrouwen aanwezig zouden zijn geweest die haar geheel onbekend waren, het gewaagd zou hebben het gezag van de hoogste Geestelijke Leider van Iran in twijfel te trekken door het te hebben over diverse interpretaties ervan en de visies van andersdenkenden, temeer algemeen geweten is dat dit in Iran een misdrijf betreft dat heel zwaar bestraft kan worden, haalt verzoekende partij aan dat het de gewoonte is om vrouwen die geïnteresseerd zijn in vrouwenrechten en mensenrechten binnen te laten. Het maakt net deel uit van clandestiene propaganda dat ook mensen die niet gekend zijn bijtreden tot deze sessies.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat voormeld verweer, met name dat het eigen is aan een dergelijke propaganda dat ook mensen die niet gekend zijn bijtreden, een derde en opnieuw andersluidende versie is ter verklaring van de aanwezigheid van de onbekende vrouw op de gebedsbijeenkomst bij haar thuis. Verzoekende partij verklaarde desbetreffend eerder al niet rijmend dat het allemaal vriendinnen of familie van vriendinnen waren om vervolgens voor te houden dat zij de onbekende niet had zien binnenkomen. Het desbetreffend naar voor brengen van een derde versie ondermijnt verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Daarenboven wijst de Raad erop dat de uitleg van verzoekende partij waarom er op de gebedsbijeenkomsten eveneens onbekende vrouwen aanwezig waren in geen geval verklaart waarom verzoekende partij in hun aanwezigheid het gewaagd heeft het gezag van de hoogste Geestelijke Leider van Iran in twijfel te trekken, gezien algemeen geweten is dat dit in Iran een misdrijf betreft dat heel zwaar bestraft kan worden. Met bovenstaand verweer slaagt verzoekende partij er derhalve geenszins in desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij er niet in geslaagd is de door haar beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten aannemelijk te maken gezien de vastgestelde inconsistentie aangaande de inval van de autoriteiten op 16 november 2012, haar vage verklaringen over wat er allemaal is gebeurd nadat zij door haar buurvrouw L. werd opgebeld met het nieuws dat agenten in burger van Ettelaat bij haar thuis een huiszoeking hadden uitgevoerd en naar haar hadden gevraagd, zij omtrent haar ontslag tot op heden geen enkel begin van bewijs neerlegde en zij geen enkele concrete informatie kan meedelen aangaande het "dossier" dat tegen haar zou zijn opgesteld, een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. BIEBAUT